

8. tanulmány

Róma 7 embere

November 18., szombat délután

Az Úr teljes engedelmisséget vár el, és ha szeretnénk igazán szolgálni Őt, elménkben nyoma sem lesz az ingadozásnak az engedelmisség és saját mulandó érdekeink között. (...)

Jézus nem azért halt meg, hogy az embert bűneiben mentse meg, hanem hogy megszabadítsa a bűneitől. El kell hagynunk tévelygéseinket, fel kell vennünk a keresztet, és követnünk kell Krisztust, miközben megtagadjuk énünket, és mindenáron Istennek engedelmeskedünk. (...)

Sokan beleestek abba a hibába, hogy a világi nyereségért feláldozták vallásukat, megőrizték a kegyesség látszatát, viszont mulandó céloknak szentelték oda teljes értelmüket. De mindenek előtt a legfontosabbnak Isten törvényét és a törvény betűje, illetve szellemisége iránti engedelmisséget kell tartanunk. Nagy példaképünk, Jézus élete és halála által megtanított a legszigorúbb engedelmisségre. Ő, az igaz meghalt az igaztalanokért, az ártatlan a bűnösökért, hogy ne essen csorba Isten törvényén, és ne kelljen elpusztulnia az embernek. – *Istennel ma*, 157. o.

A bűnös ember képtelen megtartani Isten szent, igaz és jó törvényét. Ez a tehetetlensége azonban el lett távolítva, mivel a megtérő és hívó lélek osztozhat Krisztus feddhetetlenségében. Jézus élete és halála a bűnös emberekért azt a célt szolgálta, hogy az ember újból a menny kegyeibe kerüljön, részesülhessen a feddhetetlenségben, eleget tehessen a törvény elvárásainak, és elnyerje az Atya befogadását.

Mindig is az volt Sátán célja, hogy hatályon kívül helyezze Isten törvényét, és elferdítse a megváltási terv jelentőségét. Ezért találta ki azt a téves eszmét, miszerint Krisztus golgotai keresztféne az volt a célja, hogy felmentse az embert a törvény megtartásának kötelezettségétől.

Azt a csalást terjesztette el a világon, hogy az Úr hatályon kívül helyezte saját alkotmányát, elvetette az erkölcsi mércét, és megszüntette szent és tökéletes törvényét. A kísértőnek ez sikerült is, de mennyire nagy árat kellett ezért fizetnie a mennynek! A golgotai kereszt a törvény hatályon kívül helyezése helyett mennydörgő hangon hirdeti annak változhatatlan és örök jellegét. Ha a törvényt hatályon kívül lehetett volna helyezni anélkül, hogy megbukjon az ég, a föld és számos más világ uralma, akkor Jézusnak nem kellett volna meghalnia. A Megváltó halálának azonban az volt a célja, hogy megerősítse Jehova törvényének érvényes voltát. Mivel Jézus elszenvedte a világ bűnösségének teljes büntetését, Ő lett a közbenjáró ember és Isten között, hogy az ember újból kedvessé váljon az Úr előtt, és abban a kegyelemben részesüljön, hogy megtarthatja a Magasságos törvényét. Jézus Krisztus nem azért jött, hogy eltörölje a törvényt vagy a prófétákat, hanem hogy eleget tegyen a törvény utolsó betűjének is. A golgotai engesztelő áldozat nemcsak az elbukott világnak, hanem az el nem bukott világoknak is igazolta, hogy Isten törvénye szent, igaz és jó. Jézus Krisztus eljött, hogy magasba emelje a törvényt, és tiszteletre méltóvá tegye azt. – *Hit és cselekedetek*, 104–105. o.

November 19., vasárnap – „Meghaltatok a törvénynek”

Az áldozati szolgálat jelképei és ábrái a jövővel együtt fátyolozott, pontosan ki nem vehető képet adtak az irgalmasságról és a kegyelemről, melyet Krisztus eljövetele fog a földre hozni. Az Úr kinyilatkoztatta Mózesnek a Jézusra mutató jelképek és ábrák jelentőségét. Mózes látta annak végét, melynek majd meg kell szűnnie, amikor az Üdvözítő halálakor a jelkép valósággá válik. Látta, hogy az ember csakis Krisztus által tudja megtartani az erkölcsi törvényt. E törvény megszegésével az ember bünt hozott a világra és a bűn következményeként halált. Jézus lett az ember bűnéért a jóvátétel. Krisztus az Ő jellemének tökéletességét ajánlja az ember bűnössége helyébe, és magára vette az engedetlenség átkát. Az ősi áldozatok az Ő áldozatára mutattak előre. A leölt bárány azt a Bárányt jelképezte, aki elveszi a világ bűnét. – *A te Igéd igazság*, 6. kötet, 1096. o.

Akik azt vallják, hogy Krisztussal járnak, és belé vetik reményüket, de közben ítéletet mondanak az erkölcsi törvény és a próféciaik felett, nincsenek biztonságosabb helyzetben a hitetlen zsidóknál. Nem képesek értelmesen bűnbánatra indítani a bűnösöket, mert nem tudják helyesen elmagyarázni, hogy mit kell megbánniuk. A megfeddett, bűnei elhagyására buzdított bűnös joggal kérdezi: „Mi a bűn?” Az Isten törvényét tisztelők azt válaszolhatják, hogy a „bűn pedig a törvénytelenység”. Ennek megerősítésére mondja Pál apostol, hogy a törvény által ismerte meg a bűnt.

Csak azok képesek elmagyarázni az engesztelő áldozat jellegét, akik felismerik az erkölcsi törvény által előírt kötelezettségeket. Krisztus azért jött, hogy közbenjáró legyen Isten és ember között, hogy egygé tegye őket azáltal, hogy a törvényéhez való hűségre készíti őket. A törvénynek nem volt ereje arra, hogy megbocsásson az ellene vétkezőknek. Egyedül Jézus tudta megfizetni a bűnösök tartozását. Ennek ténye azonban nem jogosítja fel a bűnbánó bűnöst arra, hogy továbbra is vétkezzen Isten törvénye ellen. Ellenkezőleg, már a törvény iránti engedelmességben kell járnia. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 1. kötet, 111. o.

A legnagyobb bonyodalom, amellyel Pálnak szembe kellett néznie, a judaizáló tanítók befolyásából származott. Sok gondot jelentettek neki azzal, hogy széthúzást okoztak a korinthusi gyülekezetben. Szüntelenül a ceremóniális törvény értékeit hirdették, és azokat Krisztus evangéliuma fölé helyezték, Pált pedig elítélték, mert nem kényszerítette azokat az újonnan megtértekre. (...)

Jézus nélkül a bűnös a bűn átka alatt maradt, a megbocsátás reménye nélkül. Nem maga a szolgálat volt dicsőséges; a ceremóniális törvény előképeiben megmutatkozó Megváltó tette az erkölcsi törvényt dicsőségessé.

Pál szeretné megláttatni testvéreivel, hogy a bűnbocsátó Üdvözítő hatalmas dicsősége adott jelentőséget a zsidó vallási életformának. Azt is szeretné felismertetni velük, hogy amikor Krisztus eljött a világba, és áldozathalált halt, akkor az előkép találkozott a valósággal. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 1. kötet, 115. o.

November 20., hétfő – A bűn és a törvény

Isten népe kettős törvényrendszerrel lett megáldva: erkölcsi és ceremoniális törvénnyel. Az első visszamutat a teremtésre, és a világot teremtő élő Istenre emlékeztet, elvárásai pedig minden emberre kötelezőek, és kötelezőek lesznek egy örökkévalóságon át. A másodikat azért adta az Úr, mert az ember áthágta az erkölcsi törvényt, és az engedelmesség ebben az esetben áldozatok és adományok révén nyert bizonyítást, amelyek az eljövendő megváltásra mutattak. Mindegyik a maga nemében érthető, és különbözik a másiktól.

Az erkölcsi törvény a világ teremtése óta a mennyi törvényének fontos részét képezte, és ugyanolyan változhatatlan, mint maga a Mindenható. Az ember megmentését szolgáló krisztusi tervben a ceremoniális törvénynek megvan a maga szerepe. Az áldozati jelképrendszer azért lett elrendelve, hogy a szertartások által a bűnös megértse Krisztus nagy áldozatát. A zsidókat azonban annyira elvakította a büszkeség és a bűn, hogy csak keveseknek sikerült túllátni a bűnért hozott állatáldozaton; és amikor az áldozatok által előrevetített Messiás eljött, nem ismerték fel Őt. A ceremoniális törvény dicsőséges volt: hiszen tartalmazta azokat a lépéseket, amelyeket Jézus Krisztus az Atyával tanácskozva meghozott, és amelyek révén megmentette az emberiséget. A jelképrendszernek teljes mértékben Jézus volt az alapja. Ádám az ártatlan állapotban, az előképben látta meg Krisztust, akinek el kell szenvednie a Jehova törvényének áthágásért járó büntetést. – In: *The Review and Herald*, 1875. május 6.

Amikor Isten Lelke feltárja az embernek a törvény valódi jelentőségét, változás megy végbe szívében. Dávid valós állapotának hűséges megjelentője, Náthán próféta a király elé tárta bűneit, és segítségére volt azok elhagyásában. Dávid szelíden fogadta a tanácsot, és megalázta magát Isten előtt. (...)

A bűn nem a törvényt ölte meg, hanem Pál testi gondolkodását... Pál az áthágott törvényre fordítja hallgatói figyelmét, és rámutat bűnösöikre. Úgy tanítja őket, mint tanító a diákjait, és megmutatja nekik a visszautat az Istenhez való hűséghez. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 102. o.

Sokan kiáltanak így: „Higgy, csak higgy!” Kérdezd meg tőlük, hogy miben is kellene hinned! Talán azokban a hazugságokban, melyeket Sátán kovácsolt Isten szent, igaz és jó törvénye ellen? Az Úr nem arra használja nagyszerű és drága kegyelmét, hogy hatástalanná tegye törvényét, hanem hogy megalapozza azt. Mi volt Pál elhatározása? Így szólt: „Mit mondunk tehát? A törvény bűn-é? Távol legyen: sőt, inkább a bűnt nem ismertem, hanem csak a törvény által; mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná... Én pedig éltem régen a törvény nélkül: de ama parancsolatnak eljövételével felelevenedett a bűn [megszűnt-e a parancsolat? – nem!], én [Pál] pedig meghaltam... Azért ám a törvény [közvetlenül keresztezi szabadságomat és békémet? – nem!] szent, és a parancsolat szent és igaz és jó.” (Róm 7:7–12) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 171. o.

November 21., kedd – A szent törvény

Mi lenne, ha az utcára kimenne bepiszkolnánk sárral a ruhánkat, és visszatérve a tükör elé állnánk, így szólva: Tisztíts meg a szennytől! Megtisztítana-e? Ez nem a tükör hatásköre. A tükör csupán megmutathatja ruhánk szennyes voltát, de nem képes megtisztítani.

Így van ez Isten törvényével is. Rámutat a jellem hibáira, elítéli a bűnöst, de nem ajánl bűnbocsánatot a törvényrontónak. Nem tudja megmenteni őt bűneitől. Ámde Isten erről is gondoskodott. János ezt mondja: „Ha valaki vétkezik, van szószólónk az Atyánál, Jézus Krisztus, az igaz.” Ezért hozzá fordulunk, megtaláljuk Jézus jellemét, és jellemének szent, igaz volta megméri a törvényszegőt, ha minden tőle telhetőt megtett.

Bár Jézus megmenti a bűnöst, mégsem törli el Isten törvényét, hanem felmagasztalja, hisz a törvény figyelmeztetett a bűnre. Krisztus tisztító vére veszi el a bűneinket, amikor megtört szívvel bocsánatot keresve hozzá jövünk. Igazságosságát, isteni jellemét tudja be nekünk, és magára vállalja a bűnt. – *A te Igéd igazság*, 7. kötet, 935. o.

Ádám engedetlensége folytán minden ember törvénytaposó, a bűn rabja. Ha nem tér meg Istenhez, a törvény rabságában marad, Sátánnak

szolgál, enged az ellenség csábításainak, és Jehova igazságai ellen tesz bizonytságot. A törvény iránti teljes engedelmisség által azonban az ember megigazul. Csak a Krisztusba vetett hit által lehetséges az engedelmisség. Az emberek megérthetik a törvény szellemét, és elismerhetik, hogy képes felfedezni bűneiket, ám nem képesek ellenállni Sátán álnokságainak és hatalmának, csak úgy, ha elfogadják az engesztelést, amit Jézus megújító áldozata hozott, és aki által megbékéltünk Istennel. – *In Heavenly Places*, 146. o.

A megváltásunkat igénylő áldozat végtelen ára mutatja, hogy a bűn mérhetetlenül nagy bajt okozott. Zavart keltett az ember egész szervezetében, eltorzította gondolkodását, megrontotta képzetét. A bűn elkorcsosította a lélek képességeit. Az ember lelki világa rezonál a kívülről támadó kísértésekre, és lába észrevétlenül a bűn útjára lép.

Ahogy tökéletes volt az értünk hozott áldozat, a bűn szennyétől való megtisztulásunknak is tökéletesnek kell lennie. Isten törvénye semmiféle gonosz cselekedetre nem ad mentséget: egyetlen bűn sem menekül meg a kárhozzatástól. Az evangélium etikája a tökéletességnek csak egyetlen normáját ismeri el: és ez Isten tökéletes jelleme. Krisztus élete a törvény minden előírásának tökéletes betöltése volt. Ő mondta: „Megtartottam az én Atyámnak parancsolatait.” Az Ő példáját kell követnünk az engedelmisségben és a szolgálatban. Csak Isten tudja megújítani a szívünket. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 451. o.

November 22., szerda – A Római levél 7. fejezetének embere

Nem elég Isten atyai gondoskodását, szeretetét és irgalmasságát látunk, nem elég, ha felismerjük a törvény igazságát és bölcsességét, és nem elég tudnunk, hogy azok a szeretet örökkévaló alapelveire épültek. Pál apostol ezt mind felismerte, amikor levelében kijelenti: „Megegyezem a törvénnyel, hogy jó.” „Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó.” (Róm 7:16, 12) Azonban szomorúan és elkeseredetten fűzi hozzá: „De én testi vagyok, a bűn alá rekesztve.” (Róm 7:14) Vágyakozott az után a tisztaság és megújulás után, amit saját erejéből soha nem érhetett el, ezért így kiáltott fel: „Ó, én nyomorult ember!

Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Róm 7:24) E fájdalmas kiáltás tört ki minden időben mindenütt az aggódó lelkek ajkán. Számukra csak egyetlen felelet van: „Íme, az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29) – *Jézushoz vezető út*, 19. o.

Amikor a bűnös Krisztus erejének vonzaskörébe jutva közeledik a felemelt kereszthez, és leborul az Úr előtt, megújul. Új szívet kap. Új teremtés lesz Krisztus Jézusban. A szentség nem kíván ennél többet. Isten maga igazítja meg, „aki a Jézus hitéből való”. „Akiiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.” (Róm 3:26; 8:30) A bűn nagyon megalázza és mélyre süllyeszti az embert, de nagyobb lesz az a dicsőség és felmagasztalás, ahová a megváltó szeretet emeli. Az emberek, akik igyekeznek Isten képmására átalakulni, olyan csodálatos erőt kapnak a menny tárházából, amellyel magasabbra jutnak, mint az angyalok, akik soha nem buktak el. – *Krisztus példázatai*, 162. o.

Akik hisznek Krisztusban és megtartják parancsolatait, nem rabjai Isten törvényének, mivel a hívő és engedelmes ember számára az Úr törvénye nem rabságot, hanem szabadságot jelent. Bárki, aki hisz Jézusban, bárki, aki a feltámadt Megváltó védelmező erejére támaszkodik, aki a törvényt áthágó ember helyett elszenvedte a büntetést; bárki, aki ellenáll a kísértésnek, még ha gonoszság is veszi körül, és az Üdvözítő életét veszi példaképül, a Krisztus engesztelő áldozatába vetett hite által a mennyei természet részese lesz, miután megszabadul a kívánságokban rejlő romlottságtól. Bárki engedelmeskedik hit által az Úr parancsolatainak, olyan büntelen állapotba jut, amilyenben Ádám élt a bűnbeesés előtt. – *In Heavenly Places*, 146. o.

Pál szeme előtt folyton az örök élet koronája lebegett, amit majd meg fognak kapni mindazok, akik várják Krisztus eljövetelét. Viszont vágyát a Jézus Krisztus által megszerzett győzelem vezette. Jézus nem akarja, hogy csak a jutalomra vágyjunk, hanem inkább Isten akaratának az érvényesülésére, mivel az Ő akaratja független a végső jutalomtól. – *Lift Him Up*, 343. o.

November 23., csütörtök – Szabadulás a haláltól

Sokan gondolják, hogy képtelenek megszabadulni a bűn hatalmából, mi viszont azt az ígéretet kaptuk, hogy Isten teljességével töltődhetünk fel. Túl alacsony célokat tűzünk ki. Sokkal magasabbra kell törekednünk. Tágítanunk kell értelmünket, hogy megérthessük Isten megoldásának jelentőségét. Tükröznünk kell az Úr jellemének legmagasztosabb tulajdonságait. Hálásaknak kellene lennünk, amiért nem hagy magunkra küzdelmünkben. A menny törvénye az a magasba emelt mérce, amit el kell érnünk... Ne saját ötleteinket kövessük... hanem járjunk Krisztus nyomdokain.

A győzelem a kezünkben van, de nem saját erőnkben vagy nevünkben bízva kell győznünk, hisz nem erre hívtunk el, mivel egymagunkban nem vagyunk képesek megtartani az Úr parancsolatait. Isten Lelke kell, hogy segítsen bennünket a gyengeségeink közepette. Krisztus lett az áldozatunk és a biztosítékunk. Bűnné lett értünk, hogy általa Isten feddhetetlenségei lehessünk. A nevébe vetett hit révén igazságát adja nekünk, ami aztán tevékeny életelvévünké lesz... Krisztus a bűntelen jellemét adja nekünk, és képessé tesz, hogy az Ő tisztasága által állhassunk meg az Atya előtt. – *That I May Know Him*, 302. o.

Aki nem akar áldozatul esni Sátán csapdájának, őriznie kell a lélek útjait. El kell kerülniük minden tisztátalan gondolatot sugalló olvasmányt, látványt és hallást. Nem szabad szabadjára engedni a gondolataikat, hogy bármivel foglalkozzanak, amit az ellenség sugallhat. Őrizzük hűen a szívet, mert a külső gonoszságok föllármázzák a belső gonoszságokat, és lelkünk a sötétben fog bolyongani. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. kötet, 225. o.

Sokan felismerik tehetetlenségüket; olyan lelki életre sóvárognak, amellyel összhangba kerülhetnének Istennel, és ezt igyekeznek elérni, de hiába. Kétségbeesve kiáltanak fel: „Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem a halálnak testéből?” (Róm 7:24) Ti csüggedő, küszködő emberek, tekintsetek fel! A Megváltó a vére által megvásárolt emberek fölé hajolva kimondhatatlan szeretettel és szánalommal mondja: „Akarsz-é meggyógyulni?” Neked is mondja, hogy kelj fel gyó-

gyultan és békés szívvel! Ne várj addig, amíg gyógyultnak nem érzed magad! Higgy a Megváltó szavában! Akard, amit Krisztus akar! Akard Őt szolgálni! És miközben Igéjének szavai szerint cselekszel, erőre kapsz. Bármilyen legyen az a régóta tartó bűnös szokás vagy eluralkodó szenvedély, ami megkötözte testedet-lelkedet, Krisztus meg tud és meg akar szabadítani. Életet lehel a bűnei miatt „holt” lélekbe (Ef 2:1). Megszabadítja a gyengesége, balszerencséje vagy bűnei által láncra vert foglyot.
– *A nagy Orvos lábnyomán*, 84. o.

November 24., péntek – További tanulmányozásra

„Végezetre eltételezt nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az Ő megjelenését.” (2Tim 4:8)

Pál szeme előtt folyton az örök élet koronája lebegett, amit majd meg fognak kapni mindazok, akik várják Krisztus eljövetelét. Viszont vágyát a Jézus Krisztus által megszerzett győzelem vezérelte. Jézus nem akarja, hogy csak a jutalomra vágyjunk, hanem inkább Isten akarátának az érvényesülésére, mivel az Ő akarata független a végső jutalomtól.

Isten ajándéka az örök élet. Az Úr azt kívánja, hogy kegyelmének haszonélvezői teljes mértékben bízzanak benne. Arra hív, hogy tanúsítsunk tiszta, egyszerű hitet, bízzunk benne, és ne a jutalom foglalkoztasson. Teljes szívvel kell dolgoznunk az Ő szolgálatában, azt bizonyítva, hogy egészen bízunk abban, hogy Ő igazsággal fog ítélni.

Az ítélet jelenetének bemutatásában, amikor az igazak elnyerik jutalmukat, a gonoszok fölött pedig elhangzik az ítélet, az is fel van jegyezve, hogy az igazak majd felteszik a kérdést, hogy lényegében mit is tettek, hogy ilyen jutalmat érdemelnek. Krisztusba vetett hitük töretlen volt. Betöltek Szentlélekkel, és minden tudatos erőfeszítés nélkül úgy szolgálták az Üdvözítőt, hogy az biztos jutalmat jelentett számukra. Viszont nem a jutalomért dolgoztak. Számukra előjognak tűnt, hogy úgy dolgozhatnak, ahogy Jézus dolgozott. Mindent szeretetből tettek Krisztusért és embertársaikért, ezért Ő, aki azonosult a szenvedő emberiséggel, úgy értékelte, hogy érte tették a szeretet és együttérzés cselekedeteit. (...)

Az Úrnak köszönhetünk minden képességet és talentumot. Minden győzelem az Ő kegyelme által vált lehetővé. Ezért annyira helytelen dicsekednünk. (...)

Ha nem felejtjük el, hogy a világegyetem figyel bennünket, és hogy Isten megpróbál annak érdekében, hogy meglássa, milyen lélek lakik bennünk, akkor sokkal komolyabban szemlélnénk Őt, és sokkal buzgóbban imádkoznánk. Akiket egyszerűség jellemez, azok tudják, hogy az ember önerőből semmi jót nem tehet. Ők hálát és köszönetet éreznek az Istennel való közösség előjogáért. Olyan elvet szőttek bele a szolgálatukba, ami jó illatúvá teszi az áldozatukat. Bízunk Istenben, mint gyermek az édesapjában.

A jutalmat nem annyira a tevékenységünkért vagy lelkesedésünkért kapjuk, hanem a gyöngédségért, jóindulatért és szeretetért, ami a betegekért, elnyomottakért és szenvedőkért végzett munkánkat jellemzi.
– *Lift Him Up*, 343. o.